

Ik voelde een grote troost, alsof alles voor altijd goed zou komen

overgenomen uit: Margriet van der Kooi, *Pelgrims en Zwervers*, Boekencentrum Zoetermeer 2011. Margriet van der Kooi is ziekenhuispredikant

Ik bezocht Elsbeth, een vrouw van begin vijftig, die via de verpleging had gevraagd om contact.

Ze vertelde hoe er heel veel was misgegaan in haar leven, maar dat er weer vaart in haar leven was gekomen. Ze had gesolliciteerd naar een baan, was op weg naar een nieuw leven. Dat was vier weken daarvoor geweest, ze hoorde bij de twee laatst overgebleven sollicitanten. Nog geen week later zat zij bij de huisarts, verdacht van kanker. Na een bezoek bij de longarts bleek dat ook zo te zijn en nog een week later zat ze bij ons aan een chemo-infuus en ontmoetten wij elkaar.

‘Ik ga dood,’ zei ze, ‘daar was de dokter duidelijk over. En in één adem: ‘Wil je me begraven als het zover is, maar ik hoop dat ik eerst mijn verjaardag nog haal.’

‘Wanneer ben je geboren?’ vroeg ik.

‘Juni,’ zei ze kort.

‘Hoe red je dit?’

‘Geen idee. Als er een God is, moet Hij me nog antwoord geven waarom dit gebeurt,’ zei ze, ‘ik ga nooit meer naar de kerk, maar vroeger geloofde ik wel.’

‘Heb je wel eens iets van God gemerkt?’

Ze schudde haar hoofd.

‘Denk even na,’ zei ik. ‘De ervaring leert dat zulke verhalen niet vooraan liggen en ook dat veel mensen in hun leven wel iets ervaren van God.’

Ze was een poosje stil.

Toen ineens zei ze: ‘Jawel. Ik was tien.’

Haar broertje van zeven was bij een vrachtwagenongeluk omgekomen. Ze had zelf net op tijd kunnen wegspringen, maar haar broertje niet kunnen wegtrekken. Haar vader had haar dat haar leven lang verweten – tien was ze! Haar ouders hadden zich opgesloten in hun verdriet, ze raakten zichzelf en elkaar kwijt. Het werd stil en verdrietig en zwaar in huis.

‘Een half jaar ofzo daarna,’ vertelde ze, ‘werd ik op een nacht wakker, alles was stil en donker en ik werd op een vreemde manier naar het raam getrokken, ik moest erheen. Toen stond daar in de tuin, in het donker, Jezus, in groot licht, in witte kleren, stralend. Hij keek naar mij en ik keek naar Hem en ik voelde een grote troost, alsof alles voor altijd goed zou komen. Het was heel rustig en goed.

Hij wist dat ik het niet helpen kon, dat ik mijn broertje niet had kunnen redden! Zowaar als Hij er was en ik leefde. Ik wilde wel dat Hij bleef, dat we zo eindeloos naar elkaar hadden kunnen blijven kijken. Maar Hij beduidde na een tijdje dat ik weer in mijn bed moest gaan en Hij draaide zich om en ging het pad af, naar beneden.’

‘Hoe wist je dat Hij Jezus was?’ vroeg ik.

‘Dat weet je gewoon,’ zei ze geërgerd.

Dat was dus een domme vraag.

‘En dat kwam Hij zeggen,’ zei ik, ‘dat je het niet helpen kon?’

‘Ja,’ zei ze.

’s Zondags was ze in de ziekenhuiskerk. Het ging naar de tijd van het jaar over de verheerlijking op de berg (Luc 9:28 t-m 36). Het ging over Petrus, die enthousiaste volgeling van Jezus, die de verschijning van Jezus graag wil vasthouden.

‘Dat dat óók in de Bijbel staat!’ zei Elsbeth. En dat het lang geleden was dat ze in een kerkdienst was.

En toen over haar eigen ervaring als kind van het verschijnen van Jezus: ‘Vreemd, ik heb er nooit over gepraat en er waren jaren dat ik er niet meer aan heb gedacht.’

‘Maar je herinnert je het nog precies’, zei ik, ‘alsof het gisteren was. Houd het maar dicht bij je, dan kan je beter tegen wat er allemaal met je gebeurd’.

(Elsbeth stierf later dat jaar in juli)